

sama se vzdává povoleného prozatimního opatření, a kde uplynula doba, pro kterou bylo prozatimné opatření povoleno. Ve všech těchto případech smí se složená jistota vydati až po uplynutí lhůty § 400 ex. ř. Účelem tohoto ustanovení jest, aby se mohla druhá strana právě z této složené jistoty hojiti na ohrožené straně, vzešla-li jí prozatimním opatřením majetková újma. Zjištění této újmy není mimo jiné případy, v § 394 ex. ř. uvedené, možno dříve, než jest jasno, že nárok ohrožené strany není opodstatněn, než tedy tento nárok byl pravoplatně oduznán. Bylo-li by prozatimné opatření zrušeno dříve, než bylo lze rozsudkem uznati o nároku ohrožené strany, a byla-li by ihned složená jistota vydána, byl by tím právě účel této jistoty zmařen a druhá strana po případě úhrady z jistoty, jež měla sloužiti k jejímu zajištění, snad na vždy beze své viny zbavena, čímž by nastal případ zákonodárcem zajisté nezamýšlený. Proto ustanovuje § 400 ex. ř. k vydání jistoty lhůtu a druhá strana vyhoví plně předpisu exekučního řádu, když v takovém případě po rozumu § 394 ex. ř. před pravoplatným rozhodnutím sporu ohlásí své náhradní nároky ve lhůtě § 400 ex. ř. a vydání jistoty se opře. To tím spíše, kdyžť sama nemůže žádati o to, aby bylo prodlouženo účinkování prozatimního opatření, proti ní povoleného, na další dobu, tím méně však o povolení nového prozatimního opatření proti sobě. Odpůrkyně dovolacího stěžovatele se také tak zachovala, připojivši ku svému rekursu rubriku, z níž vyplývá, že dne 4. srpna 1922 podala u okresního soudu návrh na určení výše náhrady, dle § 394 ex. ř., že tedy uplatňovala svůj náhradní nárok. Je-li tomu tak, nesmí býti vydání jistoty povoleno; jeť v povaze věci, že k zajištění nároků složené peníze nemohou býti vydány, jakmile byly vzneseny nároky, k jejichž zajištění slouží. Tomu nikterak nevádí, že není zvláštního předpisu, který by stanovil zadržování jistoty, pomínulo-li prozatimné opatření samo sebou uplynutím lhůty, na kterou bylo povoleno; neboť z toho ještě nevyplývá, že by nutnost téhož postupu nevyplývala již z účelu a povahy jistoty, zřízené k úhradě škody z prozatimního opatření, jehož oprávněnost nebyla prokázána.

Čís. 2068.

Tuzemský soud není povolán k tomu, by spolupůsobil při legitimaci cizozemského nezletilce dle § 162 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1349/22.)

Žádost Anny Ch-ové, příslušnice rakouské, vznesená na tuzemský soud, by její nezl. nemanželská dcera Anna byla legitimována dle § 162 obč. zák., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle domovského listu magistrátu města Vídně jest Anna Ch-ová příslušna do Vídně. Následkem toho jest její nemanželská dcera nezl. Anna Ch-ová rakouskou státní příslušnicí, jak žadatelka Anna Ch-ová sama udává. Podle § 183 nesp. říz. jest tuzemský soud povolán, zříditi

pro nezl. cizozemce zde bydlícího poručníka jen po dobu, dokud příslušný cizozemský soud neučiní jiného opatření. Působnost tuzemského poručenského soudu jest tedy jen prozatímní a může se vztahovati jen na takové úkony, jejichž účelem jest, poskytnouti cizozemskému nezletilci nutnou ochranu. K takové nutné ochraně nelze však počítati legitimaci nezletilce podle § 162 obč. zák., na kterou rodiče nezletilce nemají zákonného nároku a která podle znění tohoto paragrafu jest aktem pouhé milosti, a byla výronem moci panovnické. Rozhodnutí o takovéto žádosti sluší proto přenechati příslušnému soudu cizozemskému, jehož poručenské moci nezl. Anna Cihová podléhá. Když tedy nižší soudy této žádosti nevyhověly, není v tom ani zřejmé nezákonnosti, ani zmatečnosti a nemohlo býti proto dovolacímu rekursu z nedostatku důvodu § 16 nesp. říz. vyhověno.

Čís. 2069.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. o zaopatřovacích požitcích bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Zaopatřovacích požitků mohou se domáhati zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém, kteří kdykoli před 6. květnem 1921 nabyli nároku na pensi neb provisi, byť se tak stalo i před vyhlášením zákona.

Pokud se může zaměstnanec k odůvodnění svého nároku dovolávati »zvyklostí« ve smyslu nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1352/22.).

Žalobce byl lesním správcem posléze na velkostatku Z. a vystoupil ze služby dne 15. března 1914. Žalobu, již domáhal se na majiteli velkostatku Z. zaopatřovacích požitků dle zákona čís. sb. z. a n. 130/1921, procesní soud první stolice zamítl. **Důvody:** Žalobce domáhá se žalobou vyplácení zaopatřovacích požitků podle § 1 písm. b) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., dle něhož tento zákon vztahuje se na bývalé zaměstnance na velkém majetku pozemkovém, jestliže nabyli nároku na vyplácení pense nebo provise dříve, než-li tento zákon počal působiti. Žalobce dovozuje, že podléhal pensijnímu pojištění podle zákona ze dne 16. prosince 1906, že mu podle tohoto zákona příslušel nárok na pensi již ode dne 15. března 1914, t. j. od vystoupení ze služby a že tento nárok později od 1. října 1914 posuzovati jest a bylo podle čís. nař. ze dne 15. června 1914, čís. 138 ř. zák. že však nároku svého na pensi podle těchto zákonů dosud neuplatnil. Žalobce tedy nároku na pensi dosud neuplatnil a, ježto nepožívá zaopatřovacích požitků jako pensí, provisi, nebo darů z milosti a pod., patrně, že nároku na vyplácení pense dosud nenabyl, nýbrž že se takového nároku teprve touto žalobou domáhá. Je tudíž řešiti otázku, zda žalobce může se dovolávati s úspěchem citovaného zákona. Uváživ souvislost § 1 písm. b) s ustanovením § 1 písm. a) cit. zák., dle kterého týká se zákon ten bývalých zaměstnanců, jestliže požívají již zaopatřovacích požitků z důvodu trvalého služebního poměru na velkém pozemkovém majetku, jako pensí, provisi, darů z milosti a pod., má soud za to, že zmíněný odstavec písm. b) vztahuje se toliko na ty bývalé zaměstnance, kteří, byvše po vyhlášení tohoto ještě v činné službě, nabyli nároku na vyplácení pense nebo provise ještě